

ærede Minister være overbevist om. Dernæst skal jeg ogsaa minde om, at Gendarmetriet, hvor højt man end kan burde dets Virksomhed, dog har forholdsvis meget lidt at bestille. Jeg skal slet ikke komme ind paa den Tale, der har lydt om, at Gendarmene ere Udstud af Menneskeheden, thi det tror jeg ikke; jeg antager, at de ere, som Folk ere flest, hverken værre eller bedre, og jeg agter derfor ikke at følge med paa Overdrivselsernes Vej. Dette alt for talrige Korps har kun lidt at bestille, og det kan ikke nægtes, at det falder Befolkningen i Sjæne, at paa en Tid, da Arbejdskræften er dyr, gaa saa udmærkede Arbejdskræfter, nogle af Landets bedste Arbejdskræfter, i en Funktion, der giver dem saa overordentlig lidt at bestille. Dertil kommer, at det ikke er noget ganske billigt Korps. Man ved jo, at vi ere paa Bunden af Statskassen, og naar Befolkningen tænker paa det og ved, at der for nogle Aar tilbage var nogle og tredindstyve Millioner i Kassen, spørger den ganske naturligt: Er det nu ogsaa nødvendigt, at vi have dette Korps længere? Hvorledes man end ser paa det, synes jeg ogsaa nok, at det er noget stift, at der ifølge Statsregnskaberne siden 1885 i alt er udgivet til Gendarmerikorpslet 6,750,087 Kr. De Penge kunde utvivlsomt have været sparede, uden at der var sket nogen Ulykke. Dernæst er der til det ekstrordinære Politii udgivet 1,104,509 Kr. Dette er gaaet til Kjøbenhavns Kommune og kommet dens Kasse til gode, men vi kunne vist alle være enige om, at Ordenen i Kjøbenhavn kunde have været lige saa god eller lige saa daarlig, enten vi havde givet de 1,100,000 Kr. ud eller ikke. Det bliver i alt 7,854,596, eller paa det nærmeste 8 Millioner Kr., der ere udgivne til disse overordentlige Foranstaltninger. Befolkningen synes jo nok, at det er noget drøjt, at alle disse Penge ere givne ud, ikke alene uden at de ere blevne bevilgede, men ogsaa mod dens Protest, som den ærede første Taler udtalte. Jeg skal nu ikke opholde mig længe derved. Jeg mener, at haade formelt og reelt savne disse Love Berettigelse til fremdeles at bestaa. Det ærede Medlem omtalte Behandlingsmaaden her, men jeg tror dog, at det, i de første Målinger, da disse Lovforslag forelægdes her, var Ønsket og Meningen, at man vilde have dem gennemførte, og jeg støtter dette blandt andet ogsaa paa en Udtalelse af vor højtærede Formand ved en Samlings Slutning, til hvilken jeg blot skal henbije. Det er jo vittierligt nok, at der fremkom et Forslag i saa Henseende her i Tinget, men da man mærkede, at man ikke kunde saa det

gennemført, som det ønskedes, og ogsaa af andre Grunde, valgte man en anden Maade at forhandle disse Forslag paa, nemlig saaledes, at vi ikke siden den 21de Marts 1888 have set nogen Betænkning fra Udvalget i denne Sag. For saa vidt har dette Ting aldrig fuldt ud bekræftet disse Lovforslag, thi i 1888 kom det ændrede Forslag vel til anden Behandling og vedtoges med 34 Stemmer mod 3; men det kom aldrig til tredje Behandling og er altsaa egentlig aldrig blevet behandlet til Ende, selv ikke i dette Ting. Måret, efter kom der ingen Betænkning, men i 1890 kom der en Betænkning, hvori der navnlig fandtes den Meddelelse, at Korpslet nu var ved at blive populært. Dette støttedes paa, at der var indkommet 19 Andragender fra forskellige Steder i Landet om at beholde Dele af Korpslet. Jeg har gennemgaaet disse Andragender og efterset Underkrifterne og har fundet, at der findes det imponerende Antal af 906 Underkrifter. Jeg vil nu ikke sige, at det for mig er særlig imponerende, jeg synes ikke, at det er synderlig meget, naar der fra 19 Steder, hvor der er Smaakorps, som i Reglen have en stor Del af en Jurisdiktion under sig at føre Polititilsyn med, kommer Andragender med tilsammen 906 Underkrifter. Et Andragende har 16 Underkrifter og et 19 — det er de højeste Tal. Hvis det er deraf, at den ærede Minister og det ærede Udvalg drager den Slutning, at Korpslet er særlig afholdt, er det sikkert noget forhastet. — I 1891 fik vi Meddelelse om, at de fortsatte Overvejelser ikke havde ført til noget Resultat, og derved staa vi endnu; det er det sidste, vi have hørt fra Udvalget.

Jeg vil nu slutte mine Udtalelser med, at jeg vil haabe, at Overvejelserne i Aar ville føre til noget Resultat, og at det bliver sidste Gang, vi skulle forhandle om disse Lovforslag. Hvorvidt dette Haab, som jeg saaledes udtaler, vil gaa i Opfyldelse, er en anden Ting — det kan vel være tvivlsomt nok — men jeg vilde finde det ønskeligt, at Tilstanden snart maatte blive den, at Rigsdagen kommer overens om, at det i alt Fald ikke er den Maade, hvorpaa de foreløbige Love skulle behandles, som de i de sidste Aar ere blevne det her i Rigsdagen.

Rump: Den første ærede Taler, der havde Ordet, bemærkede, at der ikke lod sig anføre noget nyt om denne Sag; man maatte gentage sig selv. Det er ganske rigtigt. Fra de to ærede Talere, der have udviklet deres Standpunkt, har jeg ikke hørt noget nyt, og jeg ser mig heller ikke i Stand til at fremføre noget nyt. Jeg skal derfor